

Kéktollú égbolt

Dudás Sándor: Kéktollú égbolt

Gyalogszárnyon

☒ Gyerekkori nyarak „hétágú napos” szarvasa iramlík át olykor az időn, hogy a képzelet úzóbe vegye. Gyönyörű hajszájában a megilletődés megihletődéssé emelkedik. Valami különös lelkesültségben a fenti és a lenti, a kinti és a benti együtt ragyog: harmónia teremődik.

Ilyen kettősség igézetében él és alkot Bükkábrányban *Dudás Sándor*.

A megnőt föld után (Megnő a föld címmel jelent meg verseskötete két éve) megnő benne az ég is: a lépten-nyomon kísértő hely szelleme szárnyra kap és úgy ragadja magával a megriadt lovú meszeskocsit, hogy az Göncölszekérré lényegül, és szétszórja a csillagokat, mint a „saroglyába kapaszkodó pöttöm gyereksereget”. Máskor ráolvasással héját hessent el a libapástról, humoros helységnevolvasást tart, „denevér-pletyka” falusi életképét eleveníti meg, altatót dúdol Sárának, az unokának, vagy éppen „időszánon” röpül a bükkaljai tájon, ahol tavasszal „duzzad a Kácsi s a Sályi patak” és a magas „kék udvarában” gyalogút fut.

Dudás Sándor harminchárom versét olvasva, suhanva is földön járunk, és gyalogolva is szárnyon suhanunk abban a világban, ahol „minden annyi báj, s tarka, mint papagáj”.

S ha a csodák forgatagában elbizonytalanodnánk a nyüzsgő színek között, útjelzőnek ott van egy-egy rajza, mely nemcsak irányt mutat, de gyönyörködtet is.

Áldásos tétovázásunkat a felfedezés izgalma ünneppé fényesíti.

